

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/569/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612207458
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3612207458.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovej v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803 so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., IČO: 36 613 843 so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava proti odporcom 1/ L. G., bytom R. XXX, T., 2/ D. G., bytom R. XXX, T., obaja zastúpení JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778 so sídlom Važecká 16, Prešov, zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec o zaplatenie 201,39 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 26. marca 2013, č.k. 6C/145/2012-111, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku I. o veci samej **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok okresného súdu vo výroku II. o náhrade trov konania **m e n í** tak, že navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania v sume 192,51 Eur do troch dní na účet jeho právneho zástupcu.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov odvolacieho konania v sume 27,73 Eur do troch dní na účet jeho právneho zástupcu.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol v celom rozsahu návrh, ktorým sa navrhovateľ proti odporcom 1/ a 2/ domáhal zaplatenia istiny spolu s príslušným úrokom z omeškania a rozhodol o náhrade trov konania tak, že uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporcom 1/ a 2/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania v sume 214,42 Eur. K dôvodom rozhodnutia uviedol, že predmetom konania bol dlh odporkyne 1/ vzniknutý z titulu nesplatenia poskytnutého úveru, ktorý bol splatný 26.06.2007, a pretože bol na súde uplatnený návrhom zo dňa 30.11.2012 a vedľajším účastníkom bola vznesená námietka premlčania, bolo právo navrhovateľa voči odporkyňi 1/ premlčané v trojročnej premlčacej dobe (ust. § 101 OZ), a nebolo ho preto možné priznať (ust. § 100 ods. 1 OZ). Voči odporcovi 2/ zamietol okresný súd návrh z dôvodu, že odporca 2/ mal podľa navrhovateľa k záväzku odporkyne 1/ pristúpiť a uznať ho, no toto pristúpenie, ktoré navrhovateľ preukazoval „Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu“ z 23.01.2011, nebolo platným právnym úkonom pristúpenia k dlhu, pretože neobsahuje vyhlásenie odporcu 2/ o pristúpení k záväzku a záväzok nie je v listine ani riadne špecifikovaný. Právny úkon pristúpenia k záväzku bol teda neurčitý, a z tohto dôvodu neplatný (ust. § 37 ods. 1 OZ v spojení s ust. § 533 OZ). Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil konštatovaním, že odporcovia a vedľajší účastník na ich strane boli v konaní plne úspešní a náhrada

trov konania im patrí podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. O výške náhrady trov právneho zastúpenia rozhodol okresný súd podľa Vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ, a to v časti zamietnutia návrhu voči odporcovi 2/ a vo výroku o náhrade trov konania. Napadnutý rozsudok žiadal zmeniť tak, že návrhu bude vyhovené, prípadne rozsudok bude zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Okresnému súdu vytyka nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu, ktoré pochybenia boli navrhovateľom videné v tom, že okresný súd nesprávne vyhodnotil obsah listiny „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu“ z 23.01.2011. Táto dohoda spĺňa všetky náležitosti pristúpenia a uznania záväzku, keďže má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a zároveň je v nej jednoznačne uvedené, že odporca 2/ v zmysle ust. § 533 OZ pristúpil k záväzku odporkyne 1/, ktorý uznal a zaviazal sa ho splácať v dohodnutých splátkach. Touto dohodou umožnil navrhovateľ odporcovi 2/ splácanie dlhu za svoju manželku, čím sa snažil v záujme odporcov predísť súdnemu vymáhaniu pohľadávky. Podľa navrhovateľa porušuje napadnuté rozhodnutie princíp rovnosti strán sporu, pretože odporcom 1/ a 2/ poskytuje bezbrehú ochranu spotrebiteľa, ktorú bližšie špecifikuje.

K napadnutému výroku o náhrade trov konania navrhovateľ uviedol, že trovy konania odporcov a vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené. Poukázal na to, že nebolo účelné, aby sa odporcovia dávali zastúpiť tým istým advokátom potom, ako na ich stranu vstúpil rovnako zastúpený vedľajší účastník. Súčasne je podľa navrhovateľa cieľom združenia na ochranu občana spotrebiteľa kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Vyslovil názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvo vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Združenie na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012 a sp. zn. 3Cob/259/2011, keď v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., cieľom novelizácie O.s.p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Podľa jeho názoru úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené. Podľa jeho poznatkov združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyjadrený Krajským súdom v Košiciach v rozhodnutí sp.zn. 6Co/141/2012 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/91/2012. V závere preto vyslovil názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, preto ich náhrada vedľajšiemu účastníkovi nepatrí, prípadne je tu daný dôvod na ich nepriznanie podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p.

Odporcovia a vedľajší účastník žiadali napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Poukázali na to, že „dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu“ z 23.01.2011 neobsahuje žiadne vyhlásenie odporcu 2/ o pristúpení k záväzku, preto tu neexistuje žiadny právny vzťah odporcu 2 / a navrhovateľa a voči odporcovi 2/ je daný nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. V ďalšom podrobne rozoberajú spotrebiteľské aspekty veci. V otázke náhrady trov konania považovali za absurdné, že žalobca ako účastník konania, zastúpený advokátom, upiera právo na zastúpenie advokáta inému účastníkovi. Vyslovili aj názor, že vedľajší účastník svojou činnosťou napĺňa aj vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov (článok 169 Lisabonskej zmluvy, článok 38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora EÚ, vnútroštátna právna úprava, najmä

zákon o ochrane spotrebiteľov). Ak má právo na zastupovanie advokátov na napĺňanie cieľov pri ochrane spotrebiteľov v praxi realizovať, je potrebné, aby mu súdy priznávali náhrady trov konania tam, kde mu na náhradu trov konania vznikli podmienky. V tejto súvislosti dali do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta, aj na náhradu trov konania. Dávajú do pozornosti aj novelizované znenie ustanovenia § 137 O.s.p., podľa ktorého im výslovne patrí náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom. Pre aplikáciu ust. § 150 nevideli zároveň podmienky stanovené zákonom. Vyslovili ďalej názor, že opodstatnenie združenia vstupovať do konaní v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 O.s.p. je zákonným oprávnením, ktoré nemôže žalobca v žiadnom prípade spochybňovať ani relativizovať. Je vecou samotného združenia, či bude spotrebiteľov v súdnych konaniach zastupovať na základe plnomocenstva podľa § 25 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, alebo bude do konaní vstupovať ako vedľajší účastník na ich podporu podľa ust. § 93 ods. 2 O.s.p., lebo obe formy ochrany spotrebiteľa sú zo strany združenia rovnocenné. Citovali rozhodnutia viacerých krajských súdov SR, ktoré vedľajšiemu účastníkovi priznávali náhradu trov konania.

Krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že v napadnutej časti výroku I vo veci samej je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku I vecne správny. V napadnutom výroku II bolo potrebné rozsudok zmeniť podľa ust. § 220 O.s.p., pretože v tejto časti nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie. Krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., podľa ktorých možno v tejto veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní výslovne uplatňuje dôvod na odvolanie podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam). Podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva vo všeobecnosti predovšetkým v nesprávnom postupe okresného súdu pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že okresný súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Skutkové zistenia okresného súdu získané z listiny „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu“ z 23.01.2011 sú však správne a z listiny skutočne s určitosťou nevyplýva, že obsahuje prejav vôle odporcu 2/ pristúpiť k záväzku. Čo sa týka pristúpenia k záväzku, obsahuje predmetná dohoda výslovnú zmienku o pristúpení k záväzku v bode 1. Zmluvné strany, kde je uvedená predtlač „1.1 veriteľ:“ za ktorou nasledujú vytlačené identifikačné údaje navrhovateľa, predtlač „1.2 dlžník:“, za ktorou sú vypísané identifikačné údaje odporcu 1/ a predtlač „1.3 osoba pristupujúca k záväzku podľa § 533 a nasl. zák. 40/1964 Zb.:“, za ktorou sú uvedené identifikačné údaje odporcu 2/. V ďalšom texte rozdelenom na body 2. Uznanie záväzku, 3. Forma splatenia záväzku, 4. Rozhodcovská doložka a 5. Záverečné ustanovenia sa viackrát opakuje konštatovanie rôznych práv alebo povinností „osôb uvedených v bode 1.2 a alebo 1.3“. Napokon je v časti určenej na podpisy vyhradené miesto pre „podpis osoby pristupujúcej k dlhu“. Listina teda neobsahuje výslovné vyhlásenie, že osoba tam uvedená pristupuje k záväzku. Pre pristúpenie k záväzku to samozrejme nie je jediná možná formulácia, akou sa dá takýto prejav vôle písomne zachytiť. Aj bez použitia presnej dikcie zákona by bolo možné prejav pristúpenia k záväzku spoľahlivo konštatovať pri inak jednoznačnom obsahu. V tomto prípade však obsah listiny čo do pristúpenia k záväzku nie je vôbec jednoznačný. Už samotný názov „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ nezodpovedá obsahu, z ktorého mieni navrhovateľ pristúpenie k záväzku dovodzovať. Aby sa však dalo pristúpenie dovodiť pri nezodpovedajúcom názve z obsahu, muselo by v ňom byť vyjadrené o to zjavnjšie. Obsah však iba identifikuje nejakú osobu v pozícii pristupujúceho a ďalej u nej konštatuje hneď uznanie záväzku tam špecifikovaného ako záväzku z úverovej zmluvy (nie z pristúpenia). V nasledujúcom texte pod hlavičkou „Forma splatenia záväzku“ sa konštatuje existencia povinnosti splniť záväzok spolu alebo popri dlžníkovi a ďalej aj existencia ďalších povinností. Vôľa účasti odporcu 2/ na nejakom právnom vzťahu s navrhovateľom sa z obsahu dohody podáva, že smeruje k pristúpeniu k záväzku však zrejme nie je. Pre absenciu jednoznačného vyjadrenia, že odporca 2/ pristupuje k záväzku, pre názov dohody a názvy jej jednotlivých bodov nezodpovedajúce pristúpeniu k záväzku a pre navodenie dojmu, že aj odporca 2/ je dlžníkom z úveru, nie je z listiny „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ skutočne jednoznačne zrejme, že zachytáva prejav vôle odporcu 2/, ktorého obsahom by bol úmysel stať sa navrhovateľovým dlžníkom. Túto nejednoznačnosť podporuje

aj to, že listina neobsahuje žiaden racionálny dôvod, pre ktorý by sa mala tretia osoba zaviazat' k tam uvedenému plneniu. Existencia takéhoto protiplnenia nie je sice podmienkou pristúpenia k záväzku, ale jeho danosť je vysoko pravdepodobná a jeho uvedenie by mohlo prispieť k objasneniu ostatného obsahu dohody. Skutkový záver okresného súdu, že pristúpenie k záväzku nie je vyjadrené dostatočne určito, je pre uvedené správny.

Navrhovateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Toto pochybenie je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Optikou tohto odvolacieho dôvodu možno v danom prípade posudzovať iba to, či neurčitosť prejavu vôle, ktorú okresný súd skutkovo správne ustálil, predstavuje neplatnosť takéhoto prejavu ako právneho úkonu. Správnosť tohto záveru okresného súdu je zjavná už zo samotného znenia ust. § 37 ods. 1 OZ, podľa ktorého sa právny úkon musí urobiť slobodne a vážne, určito a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Pokiaľ sa navrhovateľ a rovnako aj protistrana zaoberali v odvolacom konaní otázkami súvisiacimi s ochranou spotrebiteľa, je potrebné konštatovať, že v napadnutom rozsahu rozhodnutie okresného súdu na takomto právnom posúdení založené nebolo, preto nie je dôvod sa na tomto mieste zaoberať argumentmi súvisiacimi s ochranou spotrebiteľa.

V napadnutom výroku o náhrade trov konania však rozhodnutie okresného súdu správne nebolo, i keď vychádzalo zo správneho záveru plného úspechu odporcov a vedľajšieho účastníka na ich strane. Z hľadiska namietanej účelnosti trov konania bolo potrebné toto kritérium posudzovať osobitne pri odporcoch a osobitne pri vedľajšom účastníkovi. Je totiž potrebné mať na zreteli, že tieto subjekty vystupujú v konaní samostatne, každý sám za seba. V prípade vedľajšieho účastníka krajský súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia zistil, že súd prvého stupňa opodstatnene považoval trovy vedľajšieho účastníka za účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. Ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. umožňuje, aby ako vedľajší účastník sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastnila občianskeho súdneho konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. S účinnosťou od 15. októbra 2008 zákon zaviedol druhú skupinu subjektov, ktoré môžu vystupovať ako vedľajší účastníci v konaní. K tejto tzv. druhej skupine subjektov vedľajšieho účastenstva, na rozdiel od prvej skupiny vedľajšieho účastníctva, v ktorej musí ísť o hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, sa hmotnoprávny záujem na výsledku konania neskúma. Legitimáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania dáva samotný zákon, keď ako vedľajší účastník vystupuje právnická osoba. Sú to aj prípady sporov o ochrane spotrebiteľa, keď na strane spotrebiteľa môže vystupovať právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľských práv podľa zákona č. 505/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Do konania môže v zmysle ust. § 93 ods. 3 O.s.p. vstúpiť buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov, urobenú prostredníctvom súdu. Podľa odseku 4 citovaného zákonného ustanovenia má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, avšak koná iba sám za seba. Vychádzajúc z výkladu Ústavy a zákona o ochrane spotrebiteľov o tom, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je aj účasť vedľajšieho účastníka, opodstatňuje záver, že združenie spotrebiteľov, keď uplatní základné právo na súdnu ochranu, má zásadne právo aj na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak niektoré úkony právnej pomoci, spočívajúcej v zastúpení advokátom, boli zbytočné, resp. neúčelné, ale táto náhrada nemôže byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdom zastúpiť advokátom. Súd prvého stupňa preto v danej veci správne uzavrel, že vo veci samej neúspešný navrhovateľ je povinný uhradiť v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. vedľajšiemu účastníkovi na strane úspešného odporcu náhradu trov konania.

Vo vzťahu k odporcom však už krajský súd otázku účelnosti nimi vynaložených trov konania posúdil inak. Konanie začalo podaním návrhu dňa 30.11.2012. Vedľajší účastník vstúpil do konania dňa 11.01.2013 od počiatku zastúpený právnym zástupcom a následne podal vo veci samej vyjadrenie. Po týchto úkonoch si odporcovia dňa 22.03.2013 zvolili právneho zástupcu, ktorý sa po prevzatí zastúpenia zúčastnil pojednávania dňa 26.03.2013. Na pojednávaní bol prítomný tiež právny zástupca

vedľajšieho účastníka. Všetky vyjadrenia právneho zástupcu odporcov na pojednávaní boli identické s vyjadreniami právneho zástupcu vedľajšieho účastníka. Z uvedeného je zrejmé, že za situácie, kedy už na strane odporcov vystupovalo na ochranu ich práv spotrebiteľské združenie zastúpené advokátom, si odporcovia sami zvolili advokáta, teda využili kvalifikovanú právnu pomoc. Odporcovia si tak zvolil advokáta za situácie, kedy mali právnu pomoc advokáta už zabezpečenú prostredníctvom vedľajšieho účastníka, vystupujúceho v konaní na ich podporu. Keďže odporcovia požadovali náhradu trov právneho zastúpenia, je zrejmé, že sa svojmu advokátovi zaviazali za poskytnutú právnu službu zaplatiť. Pritom sa však odporcom identickej právnej služby dostávalo sprostredkovane cez vedľajšieho účastníka a odporcovia sa tak svojmu právnomu zástupcovi zaviazali zaplatiť za službu, ktorej obsah sa im už dostal inou cestou. Pokiaľ sa teda odporcovia zaviazali zaplatiť za právnu pomoc, ktorej identický obsah im bol na ich podporu poskytovaný prostredníctvom vedľajšieho účastníka, boli tieto trovy odporcov neúčelné. Postup odporcu, ktorý si volí platenú právnu pomoc v situácii, kedy sa mu identická služba dostáva bezplatne prostredníctvom vedľajšieho účastníka, je z pohľadu odporcu ekonomicky iracionálny, a tak sa javí, že v danej situácii nie je účelom právneho zastúpenia odporcu poskytnutie právnej pomoci, pretože tá sa mu už dostala, ale iba násobenie trov právneho zastúpenia za tú istú službu prostredníctvom zvyšovania počtu zastúpených v tom istom konaní. V konaní, kde na strane účastníka vystupuje ako vedľajší účastník združenie na ochranu spotrebiteľa a účastník i združenie využívajú platenú právnu pomoc advokáta s identickým obsahom, sú účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia len na strane toho, komu bola právna pomoc v konaní poskytnutá skôr. Vzhľadom na uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu v časti, v ktorej bola odporcom a vedľajšiemu účastníkovi priznaná náhrada trov konania, zmenil podľa ust. § 220 O.s.p. tak, že odporcom náhradu trov konania nepriznal pre ich neúčelnosť (§ 142 ods. 1 O.s.p.) a náhradu trov priznal iba vedľajšiemu účastníkovi. Za účelne vynaložené trovy v súlade so súdnou praxou potom považoval odmenu 2 x 19,92 Eur za prevzatie a prípravu zastupovania podľa § 14 ods. 1 písm. a/ (prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby, vrátane prvej porady s klientom), písm. b/ (písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej), odmenu 1 x 23,90 Eur (s DPH) písm. c/ (účasť na pojednávaní), teda vo výške podľa § 10 ods. 1 citovanej vyhlášky, ako aj režijný paušál 2 x 7,81 Eur a 1 x 9,37 Eur (s DPH) priznaný podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky. Vzhľadom na účasť právneho zástupcu na dvoch pojednávaniach okresného súdu v ten istý deň priznal krajský súd polovičnú náhradu cestovného na pojednávanie vo výške 38,73 Eur podľa § 16 ods. 4 citovanej vyhlášky a polovičnú náhradu straty času za 10 začatých polhodín v celkovej výške 65,05 Eur podľa § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky.

Pri rovnakom posúdení účelnosti trov v odvolacom konaní priznal aj tu krajský súd náhradu trov iba vedľajšiemu účastníkovi plne úspešnému čo do odvolania vo veci samej, a to podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Tropy spočívajú v odmene 19,92 Eur za vyjadrenie k odvolaniu vo veci samej podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. + režijný paušál 7,81 Eur priznaný podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.